

Spelregels zijn er niet voor niets

Column
Wim Boonstra

Het wereldkampioenschap voetbal staat in het teken van de blunders in de arbitrage. Dat is eigenlijk nooit anders geweest. Scheidsrechters maken nu eenmaal fouten. Net als spelers overigens, maar om evidente redenen worden dwalingen in de arbitrage als hoogst onredelijk ervaren.

Iedereen die het gezien heeft herinnert zich de ordinaire handsbal van Diego Maradona waarmee hij in 1986 zijn land op

een 1-0-voorsprong bracht tegen Engeland. De hele wereld zag het, alleen de scheidsrechter niet en dus werd Engeland onterecht uitgeschakeld. Had de arbiter juist gehandeld dan was de goal afgekeurd en Maradona had een gele of zelfs rode kaart gekregen. Was Argentinië dan toch wereldkampioen geworden? Ook tijdens dit WK zijn de Engelsen het slachtoffer van slechte arbitrage. De hele wereld ziet een wonderschone goal, de grensrechter niet en dus zijn de Engelsen opnieuw de pineut. Het zijn maar twee voorbeelden uit een lange reeks.

Het sneue is dat het allemaal niet nodig is. Met hedendaagse technologie kunnen belangrijke beslissingen snel worden getoetst aan de hand van objectieve beelden. Met dank aan een aantal hoogbejaarde en/of totaal verkalkte sportbestuurders verwordt het voetbal steeds meer tot het lachertje onder de topsporten. Bij een sport als tennis hoef je met dit soort primitieve opvattingen niet meer aan te komen.

Wat jammer is, want voetbal blijft natuurlijk een leuk spelletje. Maar door deze toestanden blijft de deur ook altijd openstaan voor complottheorieën en vermoedens van fraude. Zo werd ik er al indringend op gewezen dat vooral Argentinië (opnieuw) verrasend vaak door de arbitrage wordt gematst. Al met al hangt er in toenemende mate een naar geurtje om grote voetbalevenementen.

Maar het is natuurlijk nog niet zo dat er voor kleine landen zichtbaar andere spelregels gelden dan voor grote. Of dat de spelregels worden bijgesteld als de uitslag van een wedstrijd verkeerd dreigt uit te pakken. Wat dat betreft is het voetbal altijd nog beter georganiseerd dan de

De arbitrage in de EU is net zo slecht als op het WK, vooral omdat de boosdoeners ook scheidsrechter zijn

Europese Unie. Want ook in Europa hebben we te maken met spelregels en overtredingen. Alle landen die meedoen met de EU en de monetaire unie hebben zich vastgelegd op bepaalde economische spelregels, maar vele hebben zich er na toetreding aan onttrokken.

De arbitrage is net zo slecht als op het WK, vooral ook omdat de meeste betrokkenen tegelijkertijd boosdoener en scheidsrechter zijn. Dan vallen straffen natuurlijk altijd laag uit, als het er überhaupt van komt. En als een belangrijke speler (lidstaat) in de fout gaat, blijken de regels opeens erg kneedbaar te zijn. Desnoods worden ze bijgesteld, zoals bij de hervorming van het Stabiliteits- en groeipact in 2005.

Wat transparantie betreft doet de EU het ook niet echt beter dan de voetbalsport. Want bij voetbal kan iedere televisiekijker de onrechtvaardigheid in volle openheid zien. In de EU is daarentegen jarenlang geprobeerd om de overtredingen aan het oog te ont-

trekken. Zo heeft men structureel geweigerd om de nationale statistische bureaus onafhankelijk te maken van de nationale politiek en onder Europees toezicht te plaatsen. De Griekse crisis heeft aangetoond hoe dom en kortzichtig dit beleid is geweest.

Als rechtgeaard voetballiefhebber hoop ik opricht dat de Fifa eindelijk overgaat tot het gebruiken van moderne hulpmiddelen bij het voetbal. Dan zal de mooie voetbalsport niet langer het lachertje zijn van de internationale sportgemeenschap. Maar nog veel vuriger hoop ik dat de Europese politici nu eindelijk eens inzien dat de EMU alleen levensvatbaar kan zijn als deze is gebaseerd op heldere afspraken, objectieve waarnemingen en duidelijke, vooraf vastliggende sancties voor iedere overtreder. Zo moeilijk is het allemaal niet, het enige wat ontbreekt is een beetje goede wil.

.....
Wim Boonstra is chief economist van Rabobank.

